

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v právnej veci žalobkyne: **M. B.**, bytom O., zastúpenej advokátom JUDr. J. B., R., P., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v T., Krajský dopravný inšpektorát T.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-162/DI-ODV-2006 zo dňa 17.8.2006, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/113/2006-39 zo dňa 8.11.2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/113/2006-39 zo dňa 8.11.2007 **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni sa náhrada trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zastavil konanie voči prvostupňovému orgánu - Okresnému dopravnému inšpektorátu v P., Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru v T. a zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. KRP-162/DI-ODV-2006 zo dňa 17.8.2006, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie č. ORP-244/DI-P-SK-2006 zo dňa 6.7.2006 o uznaní žalobkyne vinnou zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti

cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) a uložení pokuty podľa § 22 ods. 2 zákona vo výške 4.000,- Sk.

Súd tak rozhodol po tom, čo mal za preukázané, že v správnom konaní bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, ktoré viedlo k správnym právnym záverom o tom, že predmetný priestupok spáchala žalobkyňa na tom skutkovom základe, ako je uvedené v oboch správnych rozhodnutiach, t. j., že porušila ustanovenia zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách (ďalej len zákon č. 315/1996 Z.z.) o odbočovaní, čím uviedla do omylu vodiča automobilu jazdiaceho za ňou.

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd uviedol, že správne orgány v súlade so zákonom vyhodnotili rozporné výpovede žalobkyne i jej spolujazdca a náležitým spôsobom sa zaoberali aj otázkou jazdy vodiča L. Š. a skonštatoval, že ak by pri jazde na svojom vozidle nevenoval jazde riadnu pozornosť a on svojim konaním opomenul pravidlá cestnej premávky a žalobkyňa by vykonávala úkon otáčania, bola by pred odbočením vľavo zaradená podľa pravidiel cestnej premávky, došlo by k poškodeniu iných častí na vozidlách ako boli zdokumentované.

Súd neprihliadol na námietky vznesené žalobkyňou týkajúce sa spôsobu vedenia administratívneho konania, vykonávania a hodnotenia dôkazov a náležitostí napadnutých správnych rozhodnutí, z dôvodu, že žiadne také pochybenia nezistil a podľa jeho názoru sa žalovaný vysporiadal so všetkými riadne zistenými skutočnosťami, vyhodnotil ich postupom v súlade so zákonom a jeho rozhodnutie tak, ako bolo vydané, obsahuje všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku.

Proti rozsudku podala žalobkyňa včas odvolanie, ktorým žiadala rozsudok krajského súdu zmeniť a rozhodnutia žalovaného i prvostupňového správneho orgánu zrušiť.

Namietala, že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a je v rozpore s objektívnym skutkovým stavom, pričom výsledky vykonaného dokazovania súd nesprávne a neúplne vyhodnotil a dospel tak k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Trvala na tom, že skutok kvalifikovaný ako priestupok nespáchala a je nevinná, pričom je následkom tohto skutku len poškodenou, pretože vysvetlenia podané vodičom L. Š. a jeho spolujazdkyňou boli účelové a subjektívne vytrhávajú z kontextu jednotlivé dôkazy a skutočnosti, ktoré tak strácajú vzájomnú objektívnu súvislosť a vyznievajú účelovo, subjektívne a v rozpore s objektívnym skutkovým stavom v predmetnej veci.

Poukázala na svoje čestné vyhlásenie zo dňa 6.7.2006, v zmysle ktorého dňa 23.4.2006, cca o 19.40 hod. jazdila po Staničnej ulici rýchlou cca 40km/h a plynule spomaľovala na 10-15 km/h, pretože sa chcela otočiť vľavo, následne po dobrzdení na rýchlosť 10-15 km/h zašla s autom k pravému okraju cesty, pričom mala zapnutú smerovku na odbočenie vľavo a pomaly, plynule sa presunula k pravému okraju cesty, lebo inak by sa na tom mieste cesty na jedenkrát s autom neotočila smerom vľavo. Uviedla, že ešte pred vstupom do protismerného jazdného pruhu zastavila auto, lebo dávala prednosť 2 autám idúcim v protismere, pričom takto stála minimálne 3 – 5 sekúnd a čakala na možnosť odbočenia a dávala znamenie o zmene smeru jazdy vľavo, pričom následne zacítili náraz do auta zozadu. Ku konštatovaniu krajského súdu, že čestné vyhlásenie žalobkyne obsahuje rozpory v porovnaní so záznamom o podaní vysvetlenia žalobkyňou zo dňa 23.4.2006 a s doplnením vysvetlenia zo dňa 29.4.2006, uviedla, že ona (žalobkyňa) i jej spolujazdec neboli bezprostredne po nehode schopní detailne si spomenúť na všetky skutočnosti predchádzajúce nehode, pričom tieto doplnila na základe rozpamätania sa na podrobnosti nehody a tieto skutočnosti môže potvrdiť i jej spolujazdec R. R..

Krajskému súdu vytýkala, že vychádzal len z dostupného spisového materiálu, ktorý nedoplnil o nijaké iné skutočnosti alebo dôkazy a považuje za nepochopiteľné jeho tvrdenie, že „takýto posun vo vyjadrení žalobkyne ohľadne jednoduchej skutočnosti odbočovania doľava sa javí ako tendenčný a posledné vyjadrenie sa javí ako nepravdepodobné.“ Vyjadrila názor, že súd si osvojil neúplnú a nepresnú interpretáciu skutočností správnym orgánom druhého stupňa a taktiež interpretuje skutočnosti zavádzajúcim spôsobom, pretože nesporným faktom je práve to, že neodbočovala vľavo, ale sa vľavo otáčala. Namietala, že súd sa uspokojil len s konštatovaním „javí sa to ako nepravdepodobné“ a to bez toho, aby protirečenia o úkone otáčania v spojitosti s typom komunikácie a dopravnou situáciou na mieste samom v čase predmetnej nehody si objasnil pomocou znaleckého dokazovania.

Dodala, že svojim konaním dbala na zvýšenú opatrnosť pri otáčaní sa doľava, podľa náčrtu z miesta nehody bola vo vozovke vľavo a otočená doľava, pričom nebola v začiatku úkonu otáčania predchádzaná, neuviedla tým do omylu a ani neohrozila vodiča jazdiaceho za ňou, ale iba využívala svoje práva tým, že prípustným spôsobom obmedzila vodiča Š., ktorý však porušil svoju povinnosť toto obmedzenie znášať a tento svojim neadekvátnym správaním zavinil predmetnú dopravnú nehodu a poškodil žalobkyňu.

Poukázala na záznam o podaní vysvetlenia R. R., že žalobkyňa mala včas zapnutý ukazovateľ smeru doľava a teda za ňou jazdiaci vodič nesmel predchádzať a bol povinný strpieť toto obmedzenie v jazde a preto sa podľa nej javí nepochopiteľným záver súdu, že „pred začatím úkonu otáčania od pravého okraja cesty sa nepresvedčila, či tak môže v danom momente urobiť. Svojim úkonom zaradenia sa k pravému okraju vozovky uviedla za ňou jazdiace vozidlo do omylu s tým, že so svojim vozidlom bude zrejme parkovať pri pravom okraji vozovky.“

Vyjadрила názor, že krajský súd opomenul podstatnú skutočnosť, ktorú možno vecne i právne zistiť a to, že ona neporušila povinnosti vodiča a konala v súlade s § 18 ods. 1 a 4 v spojitosti s § 21 ods. 1 a 2 zákona č. 315/1996 Z.z. a teda že dávala znamenie o zmene smeru jazdy vľavo a dala prednosť v jazde protiúdcim vozidlám, so svojim vozidlom sa nachádzala v polohe, ktorá sa len veľmi málo odlišuje od polohy znázornenej na náčrte z miesta nehody, pričom podľa tohto náčrtu svojim celým ľavým obrysom vozidla zastavila jazdný pruh v smere k stanici, nakoľko v uvedenej polohe so zapnutým ukazovateľom smeru stála cca 3-5 sekúnd, tak muselo byť vodičovi Š. jasné a zreteľné, že má v úmysle sa na ceste otočiť a preto ho nemohla uviesť do omylu, keďže pri otáčaní pri pravej krajnici nezastavila, ale zastavila až pri strede cesty – na rozhraní jazdných pruhov pre smer ako od stanice tak aj k stanici.

Dodala, že súd sa nezaoberal dostatočne skutočnosťou, že L. Š. sa nevenoval plne riadeniu a riadne nesledoval situáciu v cestnej premávke, rýchlosť jazdy neprispôbil okolnostiam, ktoré mal a mohol predvídať, pretože nebol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú mal rozhl'ad a zároveň za jej vozidlom nedodržiaval takú vzdialenosť, aby mohol včas znížiť rýchlosť jazdy a zastaviť vozidlo, keďže bolo preukázané, že ona plynulo znížila rýchlosť a zastavila. Vyjadрила názor, že vodič L. Š. takto porušil § 4 ods. 1 písm. c/, § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a napadnutý rozsudok navrhol ako vecne správny potvrdiť.

Konštatoval, že žalobkyňa sa dopustila priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l zákona a pripomenul, že pred vydaním rozhodnutia zhodnotil všetky dôkazy podľa svojej úvahy a to každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti a dospel k záveru, že žalobkyňa (ako aj sama uviedla) zašla k pravému okraju vozovky, chcela sa otočiť cez stredný deliaci pás, pričom ju rozmery jej vozidla nenútili vykonávať odbočovací manéver spôsobom, akým ho vykonávala, teda tak, že by musela zájsť až k pravému okraju vozovky. Vyjadril názor, že tento spôsob odbočovania nasvedčoval tomu, že v dobe nehody nemala dostatočnú zručnosť a skúsenosť vo vedení motorového vozidla. Poukázal na to, že výpovede žalobkyne a jej svedka (R. R.) si značne a v podstatných častiach odporovali a až postupnými čestnými vyhláseniami sa vzájomne čiastočne zosúlادili, pričom druhý účastník nehody L. Š. a jeho spolujazdkyňa Ľ. Š. od začiatku vypovedali zhodne, že videli zapnutú smerovku doprava a vozidlo zašlo k pravému okraju vozovky a preto považuje tvrdenie žalobkyne o účelovosti ich výpovedí za účelovú obranu. Uviedol, že výpovede žalobkyne a jej spolujazdca po neustálom dopĺňaní novými vyhláseniami, v ktorých menili rozhodujúce skutočnosti nehody považoval za menej dôveryhodné.

K druhu a výmere uloženej sankcie uviedol, že prihliadal na závažnosť skutku, spôsob, akým sa ho žalobkyňa dopustila, okolnosti, za akých k priestupku došlo, mieru zavinenia ako aj na osobu obvinenej, jej majetkové a rodinné pomery.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal v intenciách podaného odvolania rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal na nariadenom pojednávaní (§ 246c veta prvá a § 214 ods. 1 OSP) v neprítomnosti riadne predvolaných účastníkov (§ 216 ods. 2, § 250g ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že dňa 23.4.2006 v čase o 19.40 hod. viedla žalobkyňa v P. po Staničnej ulici osobné motorové vozidlo smerom k železničnej stanici, kde sa s vozidlom otáčala cez stredový deliaci pás smerom doľava a pri

tomto úkone došlo k zrážke so za ňou idúcim osobným motorovým vozidlom, ktoré viedol L. Š..

Z výpovedí L. Š. a jeho spolujazdkyne zo dňa 29.4.2006 vyplýva, že na vozidle, ktoré viedla žalobkyňa, videli prebliknúť smerovku doprava, čo svedčilo tomu, že žalobkyňa zrejme chce parkovať pri pravom okraji vozovky a preto pokračoval v jazde, keď vozidlo žalobkyne zmenilo smer jazdy a začalo sa otáčať doľava cez medzeru v stredovom deliacom páse a keďže už nestihol zabrzdziť, došlo k zrážke. Obaja zhodne tvrdili, že v protismere nešli žiadne vozidlá.

Podľa výpovedí žalobkyne a jej spolujazdca zo dňa 23.4.2006 sa žalobkyňa chcela otočiť, zapla smerovku doľava a začala sa pomaly otáčať, pričom do nej následne narazilo vozidlo idúce za ňou. Žalobkyňa si nevedela spomenúť, či si s vozidlom nadchádzala; jej spolujazdec tvrdil, že si smerom doprava nenadchádzala.

Žalobkyňa dodatočne dňa 29.4.2006 doplnila svoju výpoveď tak, že na mieste zrážky s vozidlom zastavila, pretože v protismere šli dve vozidlá, ktorým dávala prednosť a pred zrážkou takto stála 1-2 sekundy.

Dňa 6.7.2006 predložila žalobkyňa čestné vyhlásenie, v zmysle ktorého jazdila rýchlosťou cca 40 km/h, začala spomaľovať a po dobrzdení na rýchlosť 10-15 km/h zašla s autom k pravému okraju cesty, pričom mala zapnutú smerovku na odbočenie vľavo a pomaly, plynule sa presunula k pravému okraju cesty, lebo inak by sa na tom mieste cesty na jedenkrát s autom neotočila smerom doľava. Uviedla, že ešte pred vstupom do protismerného jazdného pruhu zastavila auto, lebo dávala prednosť 2 autám idúcim v protismere, pričom takto stála minimálne 3–5 sekúnd a čakala na možnosť odbočenia a dávala znamenie o zmene smeru jazdy vľavo, pričom následne zacítila náraz do auta zozadu.

Prvostupňový správny orgán dospel na základe výsledkov dokazovania k záveru, že pri úkone otáčania vľavo žalobkyňa porušila ustanovenia § 21 ods. 1 a 2 zákona č. 315/1996 Zb., keď s vozidlom vošla do jazdnej dráhy osobnému motorovému vozidlu, ktoré viedol L. Š., v dôsledku čoho došlo k zrážke týchto vozidiel a preto rozhodnutím č. ORP-244/DI-P-SK-2006 zo dňa 6.7.2006 uznal žalobkyňu vinnou zo spáchania priestupku

proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona a uložil jej pokutu podľa § 22 ods. 2 zákona vo výške 4.000,- Sk.

Žalovaný na odvolanie žalobkyne prvostupňové rozhodnutie svojim rozhodnutím č. KRP-162/DI-ODV-2006 zo dňa 17.8.2006 potvrdil, keď skonštatoval, že neboli zistené žiadne skutočnosti odôvodňujúce zrušenie alebo zmenu rozhodnutia prvostupňového orgánu. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že žalobkyňa pred otáčaním smerom vľavo sa presunula s vozidlom k pravému okraju cesty, pričom takto stála 3-5 sekúnd a čakala na možnosť odbočenia vľavo, čiže pred započatím úkonu otáčania od pravého okraja cesty sa nepresvedčila, či tak môže v danom momente urobiť, pričom svojim zaradením k pravému okraju vozovky uviedla vodiča jazdiaceho za ňou do omylu, že bude zrejme parkovať pri pravom okraji vozovky. Ďalej dôvodil, že skutočnosti, že žalobkyňa vychádzala od pravého okraja vozovky nasvedčovala aj fotodokumentácia a plán z miesta dopravnej nehody, ako aj poškodené časti na vozidlách.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k/, l/ zákona č. 372/1990 Zb. sa priestupku dopustí ten, kto

k) iným konaním, než ako je uvedené v písmenách a) až h), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky,

l) porušením uvedeným v písmene k) bezprostredne ohrozí bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky alebo spôsobí dopravnú nehodu.

Podľa § 18 zákona č. 315/1996 Zb. pri odbočovaní na križovatke alebo pri odbočovaní na poľnú cestu, alebo na lesnú cestu, alebo na miesto mimo cesty vodič je povinný dávať znamenie o zmene smeru jazdy. Vodič pri odbočovaní nesmie ohroziť vodičov jazdiacich za ním. Vodič je povinný dbať na zvýšenú opatrnosť najmä pri odbočovaní na poľnú cestu alebo na lesnú cestu, alebo na miesto mimo cesty (ods. 1).

Ak to vyžadujú okolnosti, najmä pri preprave dlhého nákladu, vodič musí zaistiť bezpečné odbočenie pomocou spôsobilej a náležite poučenej osoby (ods. 2).

Pred odbočovaním vľavo vodič je povinný zaradiť sa čo najďalej vľavo v časti vozovky určenej pre jeho smer jazdy s ohľadom na rozmery vozidla alebo nákladu a šírku vozovky. Ak vodiči protiidúcich vozidiel odbočujú vľavo, vyhýbajú sa vľavo (ods. 3)

Vodič odbočujúci vľavo je povinný dať prednosť v jazde protiidúcim motorovým vozidlám i nemotorovým vozidlám a električkám idúcim v oboch smeroch (ods. 4 prvá veta).

Podľa § 21 zákona č. 315/1996 Zb. pri otáčaní platia obdobne ustanovenia § 18 a pri otáčaní na križovatke aj ustanovenia § 19 (ods. 1).

Podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecne predpisy o správnom konaní.

Podľa § 32 ods. 1, 2 Správneho poriadku je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnemu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka (ods. 2). Účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe (ods. 3). Vykonávanie dôkazov patrí správnemu orgánu (ods. 4). Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (ods. 5).

V správnom súdnictve sa súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu

posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade správne orgány oboch stupňov postupovali v súlade s ustanoveniami správneho poriadku, pre svoje rozhodnutie si zadovážili zákonom stanoveným spôsobom dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých dôvodne ustálili záver o tom, že sa skutok stal tak, ako je uvedený v napadnutom rozhodnutí, teda že žalobkyňa pri jazde po Staničnej ulici, pred otáčaním smerom vľavo cez stredový deliaci pás, po plynulom dobrzdení zašla svojim motorovým vozidlom k pravému okraju cesty, pričom takto stála min. 3-5 sekúnd a čakala na možnosť odbočenia vľavo, pričom sa pred započatím úkonu otáčania od pravého okraja cesty nepresvedčila, či tak môže v danom momente urobiť. Tým, že sa zaradila k pravému okraju vozovky uviedla vodiča za ňou jazdiaceho vozidla do omylu, že so svojim vozidlo bude zrejme parkovať pri pravom okraji vozovky. Tomuto skutkovému záveru nasvedčuje aj fotodokumentácia a plán z miesta dopravnej nehody ako aj poškodené časti na vozidlách.

Súd prvého stupňa sa podľa názoru odvolacieho súdu správne vyhodnotil, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a tiež, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel a za daných okolností rozhodol správne, ak žalobu ako nedôvodnú zamietol. Vo svojom rozhodnutí sa v dostatočnej miere zaoberal námietkami žalobkyne uvedenými v žalobe, ktoré dôvodne nepovažoval za spôsobilé spochybniť správnosť skutkových aj právnych záverov a svoj právny záver, s ktorým sa stotožňuje aj odvolací súd aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Za rovnako nedôvodné považoval odvolací súd aj námietky žalobkyne uvedené v odvolaní proti rozsudku. Je nepochybné, že rozmery jej vozidla ju nenútili vykonávať odbočovanie manéver spôsobom, akým ho vykonávala (teda, že musela zájsť, až k pravému okraju vozovky), pričom podľa náčrtku z miesta dopravnej nehody šírka vozovky umožňovala bezpečný a plynulý prejazd dvom vozidlám v jednom smere a vzhľadom na to, že pred zrážkou stála asi 3 až 5 sekúnd, vodičovi jazdiacemu za ňou nedala dostatočný čas na to, aby mohol včas reagovať na jej manéver, pri ktorom sa nepresvedčila, či môže bezpečne odbočiť vľavo a či už nie je v tom čase predchádzaná. Za daných okolností jej ničím

nepreukázané tvrdenie o tom, že tento vodič sa plne nevenoval riadeniu a riadne nesledoval situáciu v cestnej premávke je nepresvedčivé a účelové.

Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvody na zrušenie resp. zmenu napadnutého rozsudku krajského súdu preto ho ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

Pretože žalobca bol v konaní neúspešný, súd mu právo na náhradu trov odvolacieho konania v zmysle § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP nepriznal.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 16. septembra 2008

Za správnosť vyhotovenia: Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu